

[Hans Hansen (Rørby).]

til Landmandsbanken, og fik da at vide, at man havde ladet Burmeister & Wain vide, at det ikke kunde paaregne Kredit derfra udover Blankokreditten paa 9 Mill. Kr. Man skulde tro, at Handelsministeren samtidig havde faaet en udførlig Redegørelse for Bankernes Syn paa Burmeister & Wain paa dette Tidspunkt og faaet at vide, at det ingenlunde var præget af Tillid.

Senere viste det sig, at Burmeister & Wain havde misbrugt Kreditordningen ved, at Selskabet ikke havde ladet Afdrag paa Eksportkreditterne indgaa til Eksportkreditinstitutionen, men havde ladet et Beløb paa over 1 Mill. Kr. indgaa i Driften, saa at Staten ikke kunde faa det. Burde dette ikke have været tilstrækkeligt til at forvandle Handelsministerens Godtroenhed til Mistænkksomhed?

Nu er altsaa de værste Anelser gaaet i Opfyldelse, og i Dag staar vi overfor dette Lovforslag, der skal bringe den endelige Ordning af Burmeister & Wain's Forhold.

Det karakteristiske ved dette Lovforslag er, at den normale Ret, som en Virksomheds Kreditorer i Henhold til Konkursloven og Aktieselskabsloven har, til at forestaa Afviklingen af et Selskab, der har standset sine Betalinger, fratages dem her. I Stedet for fastlægges Likvidationsformen ved særlig Lov og ved handelsministerielle Bestemmelser, men saaledes, at en væsentlig Del af Selskabets Aktiver skal overdrages til et nyt Selskab paa Vilkaar, der fastsættes i Loven. Denne Likvidationsform giver Rigsdagen et dobbelt Ansvar, dels overfor Selskabets Kreditorer og dels overfor det nye Selskab og de Folk, som i Tillid til den moralske Garanti, som Rigsdagen yder ved Lovforslagets Vedtagelse, anbringer deres Penge i det nye Selskab.

For Kreditorernes Vedkommende gælder det, at de kan føle sig utilfredse med Nyordningen, dersom denne byder dem mindre Sikkerhed for at faa deres Penge, end en frivillig Ordning vilde give. For det nye Selskabs Vedkommende er det et Spørgsmaal, hvorvidt de Forpligtelser, som det maa paatage sig, ikke er større, end det kan bære. Rigsdagen er ude af Stand til at skønne over, hvorvidt der i nogen af disse Henseender er Grund til at nære Frygt. Ikke alene kræver Bedømmelsen af disse Forhold en høj Grad af Sagkundskab, men den Form, hvorunder Lovforslaget er forelagt, og de Oplysninger, der ledsager det, skjuler paa det omhyggeligste enhver Oplysning for Rigsdagens Medlemmer. Vi har

kun Udvalgets Beretning, der, hvor paalidelig den end ser ud, dog kun er fire Mænds Skøn over Forholdene. At Handelsministeren siger god for Beretningen, betyder i Betragtning af den alt overvejende Godtroenhed, som Ministeren i denne Sag tidligere har vist sig i Besiddelse af, mindre end intet.

Med Hensyn til Vurderingen til 15 Mill. Kr. af de Aktiver, der skal overtages af Afdeling I, er det selvsagt ganske umuligt for Rigsdagen at tage Stilling til dens Rigtighed, ganske særlig da Lovforslaget end ikke er ledsaget af nogen Statusopgørelse. Det samme gælder med Hensyn til Fremskaffelsen af den nye Driftskapital paa 6 Mill. Kr. Paa hvilket Grundlag er man naaet til dette Tal? Hvor stor en Om sætning regner man med, at det nye Selskab maa have for at opnaa Balance? Det kunde ogsaa være af Interesse at vide, om de amerikanske Kreditorer, der har 6 Mill. Kr. til gode i Selskabet, er spurgt.

En lang Række lignende Spørgsmaal kunde stilles og vilde være af virkelig Betydning for Rigsdagens Bedømmelse af det, der her skal finde Sted, men der er intet oplyst i Beretningen om noget af disse Spørgsmaal. Vi maa derfor hævde, at Rigsdagen ved denne Lovs Vedtagelse i Blinde paatager sig et Ansvar, om hvis Rækkevidde vi i dette Øjeblik ingen Anelse kan have. Vi maa fra vor Side bedømme hele denne Sag som et Ansvarsspørgsmaal.

Selve Ordningen og dens Rigtighed skal jeg ikke udtale mig om, men dens Princip finder jeg ganske forkasteligt. Principet i Ordningen er det, at Selskabets Kreditorer i Stedet for den Sikkerhed, som Selskabet ved sin nuværende Form eller ved en Likvidation kan byde dem, faar en Anvisning paa en Andel af et Udbytte i et nyt Selskab, om hvis Muligheder man intet som helst ved i Dag. I sin Beretning siger Undersøgelingsudvalget, at man foreløbig kun kan forvente Balance paa Driften, saaledes at der intet bliver til Forrentning og Afskrivning, og denne Forventning kan endda kun opfyldes, saafremt der gennemføres en gennemgribende Reorganisation af Driften. Det er vel dog et Spørgsmaal, om man kan hævde, at det nye Selskab er startet paa en sund Basis, naar Forrentningsmuligheder og Afskrivninger paa Forhaand anses for udelukket, og naar dertil kommer, at Balance er afhængig af en Reorganisation, der skal foretages af en Ledelse, der i dette Øjeblik er Rigsdagen ganske ubekendt.

Resultatet af Nyordningen for Kreditorernes Vedkommende er saaledes højst